

Naar de Oostvaardersplassen, 27 december 2010

een impressie van een nieuw lid

Op station Bussum Zuid, waar op een doordeweekse dag goede koffie wordt geschonken, begint na de propvolle maandagmorgentrein dit verhaal. Een stoer uitziende Groningse, goed voorbereid op flinke kou, komt deze kant op. Dat moet Antje zijn.

Meria Bakker

We rijden met drie auto's, vrouwen en mannen gescheiden, de Oostvaardersdijk op door het prachtige winterse landschap, vele kleuren grijs, mist boven de polder en ... geen vogels. De windmolens, waarvan we alleen de grote palen zien, lijken met hun onzichtbare wieken wolken tot dichte mist te roeren. Op een van de drie kille windplekken langs de dijk zien we wel een groot zwart beest maar geen vogel en overal ligt ijs. Antje pakt een handvol sneeuw, voelt het gewicht, wrijft met haar vingers en zegt dat het dooit.

Blauwe Kiekendief foto: Mark Eising

En dan: een kiekendief scheert laag over de weg de mist in, een Blauwe Kiekendief blijkt even later volgens het papiertje bij het

bezoekerscentrum 'De trekvogel' en de andere excursiedeelnemers. We stappen bij een volgende 'vogelaarplek' uit om strompelend via, spiegelgladde bruggetjes en terugkerend voor afgesloten hekken weer vlak bij onze auto's een vogeltje te zien met een geel streepje op de kop: het Goudhaantje.

We warmen onze koude handen, voeten, neuzen en eten een heerlijke kerststol met veel spijs, maar al doen we nog zo ons best met onze kijkers, veel vogels hebben we nog niet gezien. Wel horen en zien we nu twee Matkopjes 'die geen Zwartkopjes kunnen zijn omdat ze droevig en gelaten klinken en omdat ze in elzenbomen voorkomen en daar horen zwartkopjes niet thuis'.

Op een volgende stopplek zien we een biddende Ruigpootbuiserd, mooie vlekken aan de onderkant van de vleugels en een band op de staart. Behalve de ruige poten heb ik hem goed kunnen zien, maar dat Buiserds ook wel bidden, dat wist ik niet.

We maken een wandeling om weer warm te worden en zien af en toe een Pimpelmees, Buiserd, kraai of duif. Zullen we nog iets spectaculairs zien? De kans lijkt niet erg groot meer.

Maar dan! Een Klapekster, veel kleiner dan ik had verwacht, mooi zwart/wit getekend, rustig zittend op een takje en even later hoor ik Antje: een specht.. te klein voor een specht... een Kleine Bonte Specht!! Ik heb hem lang en

goed kunnen zien. Whauw, weer een voor mij nieuwe vogel!!

Klapekster

foto: Paul v.d. Poel

De anderen zien twee vossen, ik niet. Ik heb mijn aandacht meer bij kleine beesten en zie de grote kennelijk over het hoofd. Ik hou nu de rietkragen goed in de gaten, maar geen Roerdomp of IJsvogeltje, wel een Torenvalkje.

Het lijkt of we in een gewassen inkttekening lopen, de kleurnuances worden nu heel subtiel lila en blauw, rose. .. de zon is af en toe te zien maar niet sterk genoeg om door de mist heen te schijnen. Wonderschoon polderlandschap, akkers, rietkragen, molshopen, ijle grijze bomenrijen... mijn meisjesdromen worden

helemaal realiteit bij het zien van de kudde Koniks, paarden en hun leider die een steigerende act opvoert om de boel bij elkaar te houden. Tja, wel een zielig paard aan de verkeerde kant van de heining... even wat minder, en er werd ook flink gebeten... Onze laatste stopplek: de grote Praambult (woordenboek: een praam is een platbodemaartuig voor de binnenwateren. Maar een praam is ook een stuk hout met een lus van touw. De lus wordt om de bovenlip van een paard aangebracht en aangedraaid om het paard rustiger te laten worden.). Natuurlijk groot wild te zien, en mutsen uit Tibet, Friesland en Kathmandu, maar ook een boom vol Koperwieken of/en Kramsvogels; het verschil vind ik nog moeilijk te zien. En een Slechtvalk op een takje met een donkere kop en ook nog vier Wulpen op de grond die alleen met een witte achtergrond van sneeuw goed te zien zijn.

En dan, tijdens het moment van afscheid nemen toch nog de reusachtige Zeearend waar, de vliegende deur, onverwacht sierlijk en soepel.

Wouter en Michel hebben mij thuis gebracht als ware ik een vorstin. Het was een heerlijke dag.